

נדב ליניאל שלושה שירים

הא, פה שלך, הצוחק

"פה בעברית הוא פה"
חזי לסקלי

א.

פה רך, כמש קמל, נבול נבוב
תבת קול מקלקלת, מקלקלת, עיפה.
פי טבעת מוחי, שקר שותת, שוטה שבור סכר
שרק מקיא, מקיז שפה
קרע עור שסוף אור, פצע פוצה, פוצע.

ב.

קונכיית מחשבה שבה נרקמת פנינת המלה הבוהקת
צחוקה. דנדון פעמון.
נקישה הענבל בזוג החך, נשיקת
הנפש בגביע הגוף.
קול להקים סביבו כנסייה, תא
להתודות בו על חטא הבשר.

*

השחר שנטף מבין שברי הליל
זחל אל תוך חדר, גלש והצטלל,
ושם שכב עירם, פרוש על יצועי,
האור שהתחכך ישר באמצעי.
ישר באמצעי נסר האור הרך

סדק את שמי עיני, פקחן לכדי חרף
חרף, צרב באש, בלכן מסנור
נפשי עוד ישנה, אבל לבי כבר ער.
קו גריניץ' דק וחד מפריד בין ממלכות:
בין כשלוונות הצחוק לבין הזכות לבכות.
עכשו אני נזכר: בין הם לבין שתיקה
היה אז קו אחר, נתיב של מועקה,

היה אז קו אחר, בינינו, שחצה

לשלול, לשלול

מדוע זכרה לעד ערוף פנים?
בגילויטינת ההיסטוריה הפרטית
התער המבותר אותך בתנועה אטית
מותיר אותי שנית, חסר אונים.

תמיד אתה חומק, נשמט מאחיזה,
ורשימה חרף, הטוב? נשחת, נפגם,
והידים היפות? הו, מעשה בזה,
אינן, ובידי נמהל הזרע בפחם

ומקדרת הלב להעלות באוב —
אותה? מתוך הדם, לבקשה קרוב?
לא, אי אפשר, זמן רב רחקת ואינה.
לטבל בתה מדלן בהיר כגון עינה?

כשלו הנסיונות, כשילתי גם אני.
נותר להחרז לבר, חרוז עני.